

6

MAROKO, CASABLANCA, STARÁ MEDÍNA

ABDUL BAŠWÁR BYL DVAATŘICETILETÝ VOJÁK Alláhův, a i když dosud ještě nezabil jiného člověka, účastnil se útoku na přístavbu CIA v Benghází jako pozorovatel minometného družstva, jež budovu ostřelovalo. Jeho spolubojovník Cesar Koutry byl devětadvacetiletý dezertér ze saudskoarabské armády, který strávil posledních sedm let života sestrojováním pumových vest a dalších výbušných zařízení pro povstalce z al-Káidy na Arabském poloostrově.

Koutryho snem bylo úplné svržení saudské monarchie – tolik podporované Spojenými státy – a návrat do Saudské Arábie řídicí se výhradně právem šaría. V Koutryho světě bude saudskoarabská ropa prodávána pouze jiným muslimským státům a zisky z ní budou patřit lidu – nikoli takzvané královské rodině.

Do Casablanky dorazili před měsícem s rozkazem zahájit přípravy k opětovnému rozpoutání povstání v Maroku. Se současným růstem mezinárodního obchodu rostl i západní vliv a v důsledku toho začínalo Maroko pociťovat mírné oživení křesťanství a judaismu. I když islám byl oficiálním státním náboženstvím, marocká ústava garantovala svobodu vyznání – pokud se nemuslimové nepokoušeli obrátit muslimy na svou víru. To bylo považováno za zločin, ale většina křesťanským a židovských misionářů zákon stejně ignorovala.

Al-Káida na Arabském poloostrově usoudila, že přišel čas Západanům život v Casablance znepříjemnit. Poslední významný teroristický útok se ve městě odehrál v roce 2007, kdy se dva bratři vyhodili do vzduchu před americkým konzulátem. Od té doby panoval relativní klid, s krátkou výjimkou protestů arabského jara, které se odehrály v letech 2011 a 2012.

Koutry seděl na otlučené židli a probíral se kanály v televizi, až nakonec zívá a dálkový ovladač odhodil. „Nic kloudného tam není.“

Bašwár u stolu za ním jedl opožděnou večeři. „Někde tam musí dávat fotbal.“

„Fotbalu mám plný zuby.“ Koutry se ohlédl přes rameno. „Kde je Izaan? Ten malej zmetek má zpoždění.“

„Vždycky chodí pozdě,“ odpověděl Bašwár s ústy plnými kuskusu. „To není nic nového.“

„Myslím, že potřebujeme nový kontakt. Ten kluk je pro tuhle práci trochu hloupej.“

„Nikoho lepšího teď nemáme. Už jsem ale požádal o jinýho.“

Dveře se rozlétly a šestnáctiletý Izaan vtrhl do místnosti tak, že oba muži málem vylétli z kůže. „Velký chlap s rudými vlasy!“ vyhrkl. „Parkuje na ulici v černé dodávce. Má s sebou chlapa od amerických commandos.“

Koutry vyskočil ze židle a pohlédl na Bašwára. „Já ti říkal, že s tím tlustým Rusákem budou potíže.“

Bašwár jedním douškem vypil sklenici vody a hřbetem ruky si otřel ústa, pak zpod košile vytáhl pistoli a vstal od stolu. „Jak víš, že je od amerických commandos?“

Izaam pokrčil rameny. „Vypadá tak.“

„Sledovali tě sem?“

„Ne, Bašwáre. Už parkovali, když jsem přicházel.“

Bašwár natáhl kohoutek CZ 75. „Proč jsi nešel dál, místo toho, abys jim ukázal, kam vcházíš?“

Izaam dostal strach. „Co jsem udělal špatně? Chtěl jsem vás jen varovat.“

Koutry k nim přistoupil, vzal mladíka za paži, plácnutím našel mobil v jeho zadní kapse a hodil jej Bašwárovi. „Mohl jsi *zavolat*, abys nás varoval.“

„To mě nenapadlo. Je mi to líto.“

Bašwár vstal a procházel seznam volaných čísel v Izaamově telefonu, hledal v jeho textových zprávách a telefonním seznamu cokoli podezřelého. Po chvíli vzhlédl a řekl: „Zabij ho.“

Izaam se pokusil trhnutím vysvobodit, ale Koutry byl příliš rychlý. Chytil chlapce za hlavu a silně mu trhl krkem. Krční páteř se s křupnutím zlomila a Koutry nechal tělo padnout na podlahu. Hlava zaduněla na dlaždicích.

„Co jsi našel?“ zeptal se Koutry a natáhl ruku po telefonu.

Bašwár zastrčil mobil do kapsy. „Nic jsem nenašel, ale tenhle dům je evidentně prozrazený a nemůžeme si být jistí, že ten moula nepracoval pro nepřítele.“

Koutry pocítil vztek. „Tys mě nechal toho kluka zabít pro nic za nic?“

Bašwár pokrčil rameny. „Kdo jinej věděl, že jsme v Casablance? Nikdo. Přitom je ale dole na ulici zaparkovanej rusáckej žoldák – s *americkým zabijákem*.“ Ukázal na tělo. „Jak jinak mohl tenhle mamlas vědět, že ten chlap je od americkéjch commandos? Sám jsi řekl, že byl na tuhle práci moc hloupej.“

Koutry si uhladil košili a překročil mrtvolu, přitom prstem ukázal Bašwárovi do tváře. „Příště budeš zabíjet ty.“

Bašwár namířil pistoli Koutrymu na obličej s úmyslem pronést nějakou drsnou chlapeckou poznámku, ale Koutry mu zbraň vytrhl z ruky, srazil ho dozadu přes židli a namířil na něj pistoli.

„Dobře mě poslouvej,“ řekl tiše. „Dokud se nenaučíš, jak zabít člověka, tak na mě už nikdy nemiř pistolí.“

Bašwár pomalu přikývl, měl jisté obavy, že by ho Koutry mohl opravdu zastřelit.

Koutry vrátil kohout zpět a odložil zbraň na stůl. „Teď se budeme muset vypořádat s tím tlustým Rusákem a jeho přítelíčkem. Myslím, že je voba pošlu pod kytky.“

7

MAROKO, CASABLANCA, STARÁ MEDÍNA

GILOVI SE ZDÁLO, JAKO BY STARÁ MEDÍNA SE SVÝMI úzkými uličkami a starými domy, nalepenými jeden na druhém, přímo vystoupila z nějakého snímku o Jasonu Bourneovi, všechno mu tu připadalo přesně jako ve filmu. Staré domy se štukovou omítkou byly většinou postaveny kolem přelomu devatenáctého a dvacátého století, než se zde objevili Francouzi, aby zemi vzali do „ochrany“. Pouliční prodavači své zboží sklidili na noc a uličky dlážděné kočičími hlavami byly téměř prázdné až na pár zaparkovaných aut a vozíků prodavačů.

„Tady se člověk může snadno ztratit.“

Žilov se uchechtl. „Když v Casablance zabloudíš, prostě jdi směrem k moři, dokud nenarazíš na pobřežní silnici. Moře je moc velký. Ani Amík je nemůže minout.“

Gil se podíval do zpětného zrcátka, ale viděl pouze zeď. „Myslím, že v celý týhle čtvrti není jediná rovná ulice.“

„Tohle je Anfa,“ řekl Žilov. „Původní část města, postavená, než to tady zabrali Francouzi a pokusili se předělat město, aby vypadalo jako Paříž.“

Na rohu se vynořil nějaký mladík, na chvíli se zastavil, jako by obhlížel situaci, pak pokračoval dál, až se zastavil uprostřed krátkého bloku a vešel do domu, který sledovali.“

„Znáš toho kluka?“

Žilov zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem ho neviděl.“

„Zdá se, že tě zná.“

Žilov sevřel volant a pohodlněji se uvelebil v sedadle, které bylo pro něj příliš malé. „Nemohu nesouhlasit.“

Gil tiše zaklel. „Operace je provalená. Řekne těm Arabům, že jsme tady, a zalarmuje je. Měli bysme zmizet.“

Rus zavrtěl hlavou, obvyklý humor ho opustil. „Když odjedem, oni zmizí. Pak bude trvat celý tejdny, než je zase najdem. Myslím, že bude dobře počkat. Až vyjdou, zastřelíš je a já tě vezmu do hotelu pro zbytek mejch peněz.“

Gil zpod bundy vytáhl pistoli USP .45 s tlumičem. „A když budem předpokládat, že budou při odchodu pálit z automatů...“

Žilov sáhl pod sedadlo pro samopal UZI. „Budeme předpokládat co?“ řekl hrobovým hlasem.

Gil se rychle rozhlédl, kvůli omezenému výhledu, způsobenému zakřivením uličky, si připadal jako v kleci. Téměř nikde se tu nedalo krýt. Věděl, že by měli zmizet, že situace je téměř neudržitelná. Věděl ale také, že Žilov má pravdu – Bašwár a Koutry by zmizeli do jiného úkrytu a znovu je najít by bylo desetkrát těžší.

Rus vytáhl zpod sedadla tlumič a našrouboval jej na ústí samopalu. „Tak co, půjdem na ty zatracené chlapy, nebo co?“

Gil zavrtěl hlavou. „Necháme situaci vyvinout.“ Pohlédl dozadu do dodávky, která byla až k prasknutí naplněná srolovanými koberci. „Mimochodem, co to je za bordel tam vzadu?“

Žilov pokrčil rameny. „Srolovaný koberec. Štípnul jsem dodávku prodáváči koberců na druhý straně města.“

Gil mu věnoval sarkastický úsměv. „Tady někdo zrovna nemyslel na rychlou únikovou cestu, co?“

„Poslouchej, ty zatracenej chlape. Chceš ten bordel vyložit? Můžeš si posloužit.“

„*Posluž si. Říkáme posluž si.*“

Žilov pohlédl oknem na dům. „Ty to říkáš po svém, Amíku, já taky po svém. Já prostě chci odpravit ty pacholky a shrábnout svý prachy.“

O několik minut později je minula černá dodávka s vypnutými světly a zastavila před domem o tři domovní dveře nalevo od nich. Zadní dveře se otevřely a vystoupil z nich muž ozbrojený samopalem MP5 s tlumičem. V zadním prostoru dodávky seděli ještě tři další muži.

Gil se na sedadle napřímil. „Co má kurva znamenat tahle krávvovina?“

Těž Žilov se narovnal, i když u něj to kvůli jeho obrovské postavě nepředstavovalo téměř žádný rozdíl. „To jsou ti zatracení Židé, co jsem ti o nich říkal.“

„Mohave? Co tady kurva chtějí?“

Žilov na něj pohlédl. „Zabít arabášský teroristy, možná.“

Gil se připravil k rychlému opuštění vozu pro případ, že by jim začalo být příliš horko. Chlapci z IX Mohave byli dobře známi tím, že nejdříve strílejí a až pak se obtěžují s otázkami. Tu ale s těžkým zaduněním na střechu dodávky Mohavů dopadla koule čehosi, co vypadalo jako modelářská hlína, a zůstala na ní přichycená. Gil okamžitě věděl, že to je nálož plastické výbušniny C4 uhnětené kolem časového detonátoru. Stejný typ bomby viděl v akci před několika lety v Indonésii při útoku na diplomatický konvoj vedený ze střech.

„Přísavné bomby – k zemi!“

On i Žilov se co nejvíce přikrčili, zatímco muži z Mohave co nejrychleji opouštěli ke zkáze odsouzené vozidlo. Bomba vybuchla

s oslepujícím bílým zábleskem, přičemž uvnitř auta zaskočila řidiče a jednoho ze střelců, ostatní vystupující střelce vymrštila do vzduchu. Tlaková vlna udeřila do čelního skla dodávky s koberci, vytvořila na něm pavučinu prasklin a s ozvěnou letěla dál uličkou.

Druhá nálož C4 se snesla shora jako gigantický ptačí trus a nepozorovaně přistála na ulici mezi otřesenými Mohavy, snažícími se zvednout. Explodovala s dalším ohlušujícím výbuchem a zábleskem oslepujícího světla. Všichni tři muži byli roztrháni na kusy.

Gil z dodávky vyskočil přesně v tom okamžiku, kdy třetí bomba přistála na její střeše. Žilov zůstal za volantem, tlaková vlna druhé exploze ho připravila o vědomí. Gil se překulil pod dodávku, vydechl vzduch z plic a zakryl si uši. Nálož vybuchla, a i když náklad koberců absorboval většinu energie exploze, byl přesto podvozek velkou silou vržen směrem dolů na listové pružiny a Gilova hlava se na okamžik dostala do sevření mezi výfuk a dlažbu. Připadalo mu, jako kdyby ho nakopla mula, a jeho vnitřní bojové systémy byly vyřazeny z provozu.

8

MAROKO, CASABLANCA, STARÁ MEDÍNA

GIL SE POMALU VZPAMATOVAL PO PŘEŽITÍ exploze. Otevřel oči a uviděl dva páry nohou spěšně míjející hořící mohavskou dodávku. Když se zastavily, aby zvedly pár ležících samopalů, věděl, že to musí být prchající Bašwár a Koutry. Zašátral kolem sebe po své pětačtyřicítce, našel ji pod sebou a začal se soukat zpod hořícího auta.

Viděl ty dva mizet dole v uličce ve tmě za plameny a donutil se zvednout na nohy. V dálce bylo slyšet kolísavé kvílení sirén evropského typu. I když byl stále otřesený, zastrčil pistoli pod bundu a belhal se za nimi. Sledoval je uličkami Anfy, přitom se držel těsně u zdi a dveří využíval ke krytu.

Lidé vycházeli z domů, ale nikdo se nepřibližoval k záři plamenů. Když je Gil míjel, cítil na sobě jejich obviňující pohledy a snažil se co nejméně ukazovat tvář. Jakmile vybuchla palivová nádrž dodávky s koberci, všichni se zas schovali domů a ve strachu zavřeli dveře. Na konci uličky Bašwár s Koutrym přeběhli přes *Boulevard Mohamed El Hansali* směrem ke *Café Al Jazeera* a ztratili se mu z dohledu. Vracela se mu rovnováha, a tak se přes bulvár rozběhl za nimi. Znovu je zpozoroval, když spěchali podél kavárny a dál ulicí do parku posetého stromy. Dosud nic z jejich pohybů nedávalo Gilovi důvod k domněnce, že si jsou vědomi stínu za sebou. Dokonce se ani neohlíželi, aby byli rychle co nejdál od místa činu.

Přikrčil se za stojícím autem a přes jeho okno sledoval, jak uložili samopaly na jeden strom a rychle pokračovali dále směrem k poněkud rušnější oblasti na severu. Gil je sledoval do další ulice, kde zapadli do hostelu. Zkontroloval čas a rozhodl se, že než se pustí za nimi, ponechá jim hodinu, aby se na místě usadili. Kráčel zpět stejnou cestou, kterou přišel, přitom slyšel jekot sirén hasičských aut spěchajících po *Boulevard Hansali*.

Nechat se vyhodit do vzduchu na ulici rozhodně nebyla Gilova představa čistě provedené operace. Našel si stolek v pouliční kavárně s televizí na pultu a objednal si beraní sendvič. O deset minut později ještě jedl, když tu uslyšel zprávu BBC o možné jaderné *události* na jihu Spojených států. Zpravodajství dále pokračovalo tím, že americké i britské ozbrojené síly na celém světě byly uvedeny do pohotovosti.

Vytáhl z bundy satelitní telefon a zavolał Popeovi.

Pope hovor vzal až po delším vyzvánění. „Tajfun?“

„Jo,“ řekl Gil. „Hele, zrovna se dívám na BBC. Co se to k čertu doma děje?“

„Zatím nevíme,“ odpověděl Pope. „Ale jestli mám hádat, tak došlo k předčasné jaderné explozi na mexické hranici nebo v její blízkosti.“

„A jak to vypadá s našimi přáteli z AQAP?“ zeptal se.

„Nevalně,“ odpověděl Gil. „Ti osli z Mohave se tam ukázali a všechno zvorali. Pokusili se vložit do naší akce a přitom vylítlí do povětří – Rus taky. Stále sleduju cíle a měl bych operaci dokončit do dvou hodin. Kdo je zodpovědný za tu jaderku? Nějaké podezření?“

„Nic. Chci tě ale tady mít hned, jak bude tahle operace dokončená.“

„Rozumím.“

„Jsi prozrazený?“

„Nemyslím,“ řekl Gil. „Pár místních lidí mi možná vidělo do obličeje, ale byla tma, takže by nemělo být čeho se obávat. Odletím hned.“

„Jsi zraněný?“

„Mírný otřes mozku, ale nic, co bych nezvládl.“

„Rozhodně jsi už vybrusil z horších situací,“ poznamenal Pope. „Co se stalo Rusovi?“

„Shazovali na nás ze střechy opičí bomby a rozmázlo ho to.“

„Měl bys radši letět na svůj kanadský pas,“ radil Pope. „Hranici můžeš přejít u Niagarských vodopádů. Zařídím, aby tam na tebe čekala žena, která tě převede.“

„To zvládnou sám.“

„Okej. Dej mi vědět, až naši přátelé z AQAP zmizí z obrazu.“

„Rozumím. Tajfun končí,“ Gil odložil telefon.

V kavárně seděl ještě hodinu, předstíral, že se dívá na televizi, po očku ale sledoval ulici, pak se zvedl a vrátil se k hostelu. Dveřmi vešel na otevřený dvůr, kde zjistil, že recepce je na opačné straně za zasouvacím zaskleným oknem. Seděl v ní plešatý, nepříjemně vyhlížející padesátník a v miniaturní televizi se díval na fotbal. Když vzhlédl a uviděl Gila stojícího za oknem, oči se mu rozšířily a uchopil pistoli, kterou měl za košilí.

Gil rychle zvedl pistoli s tlumičem a střelil ho přes sklo. Okno se roztránilo a muž se zvrátil ze židle. Dopadl na dlážděnou podlahu s mozkiem vystřeleným z hlavy.

Gil se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo neviděl, a odložil zbraň. Nepočítal s tím, že hostel je úkrytem. Obešel roh a vstoupil do recepce,

vypnul televizi a dřepl si k zemi, z opěradla židle vzal mužovu bundu a zabalil do ní jeho hlavu. Rukávy pevně stáhl, aby zbylá mozková hmota nevytékala na podlahu. Pak tělo odnesl přes chodbu a uložil je do přístěnku.

Během několika minut smetl sklo do odpadkového koše a setřel většinu krve. Místo činu rozhodně nebylo tip top, ale při zhasnutém světle by pozdně noční turista stojící za oknem neměl nic poznat. Vzal knihu hostů a plánek budovy do jídelny, kde ho pravděpodobně nebude rušit nikdo, kdo by náhodou hledal mrtvého. V hostelu bylo dvaasedmdesát lůžek, a přesně jak Gil očekával, v knize hostů nebyl žádný záznam o dvou mužích ubytovaných během posledních dvou hodin.

Posadil se, studoval plánek a porovnával jej s knihou hostů. Obsazeno bylo třiatřicet lůžek, zhruba půl na půl muži a ženami. Hostel měl oddělené ložnice pro muže a ženy, mimo ně v něm byla i řada samostatných dvoulůžkových pokojů, normálně rezervovaných pro manželské páry. Gil soudil, že Bašwár a Koutry budou v jednom z nich.

Vrátil knihu zpět na stůl recepčního a po schodech vyšel do patra s rukou uvnitř bundy. Na podestě nad schody se zorientoval podle plánu a pustil se chodbou doprava, rozhodnut zkontrolovat nejdříve nejodlehlejší pokoj. V půli cesty narazil na zrezivělý řetěz natažený přes chodbu v místě, kde měl odbočit doleva. Otlučená cedulka na řetězu oznamovala „Nevstupovat“ v arabštině, angličtině, francouzštině a španělštině. Pode dveřmi na konci chodby pronikalo ven světlo.

Gil vytáhl pistoli a opatrně řetěz překročil. U zdi stála skříňka s umyvadlem a pod ní ležel na podlaze černý batůzek. V šerém světle si klekl a zpozoroval rybářský vlasec táhnoucí se přes chodbu z batohu k zrezivělému šroubu vyčnívajícímu z protější zdi ve výši kolena. Věděl, že s takovými pastmi je lepší si zbytečně nezahrávat, na druhé straně ale nechtěl mít na ústupové cestě překážku pro případ, že by se věci špatně vyvinuly a on musel rychle zmizet. Vedle toho mu tato záležitost s pouťovým batůžkem připadala spíše jako začátečnický pokus

o výbušnou past než jako zařízení vybavené něčím citlivějším či složitějším, než je obyčejný rtuťový spínač.

A tak opatrně vytáhl batůžek zpod skříňky, aby povolil vlasec. Pak se ujistil, že k batohu už žádný jiný vlasec upevněný není, a poslal jej skluzem po podlaze k protější stěně, kde mu batůžek ani vlasec nebudou překážet v cestě. Přistoupil ke dveřím, položil ruku na kliku a naslouchal, zda se z pokoje ozývá nějaký pohyb nebo hovor. Když nic neslyšel, kliku stiskl a plynulým pohybem vklouzl dovnitř s pistolí před sebou.

Koutry, ležící na lůžku, vzhlédl v naprostém šoku. Gill ho střelil přímo mezi oči a po bílém povlaku polštáře tak rozesel krev, mozek i úlomky kostí.

Bašwár v pokoji nebyl. To znamenalo, že buď z hostelu odešel, zatímco Gil jedl, nebo se šel osprchovat. Koutry ho evidentně neočekával zpátky tak brzy. Gil se podíval do plánu a pustil se chodbou ke sprchám.

Sprchy byly prázdné, ale ve vedlejší místnosti uviděl pod jednou z kabelek na záchodě pár nohou, na nichž rozpoznal stejné tenisky Nike, které viděl zpod dodávky. Na umyvadle čekaly ručník a kostka mýdla. Gil v rychlém sledu vypálil do dveří kabinky pět ran. Ticho v místnosti narušovala pouze pistole natahující náboje do komory a patnáct gramů vážící kulky narážející po průchodu Bašwárovým tělem do vykachlíkované zdi. Bašwár se svalil ze záchodové mísy a nohy mu vyjely zpod dveří.

Gil dveře rozkopl a uviděl, že muž má hlavu vtěsnanou mezi mísu a zeď, oči měl otevřené a ve tváři mu ztuhl překvapený výraz. V ruce stále svíral pistoli.

„To je za Benghází, ty hajzle.“ Zavřel dveře kabinky.

Když scházel po schodech, potkal skupinu australských turistů vystupujících nahoru. Předstíral, že potlačuje zívnutí a přikryl si tvář dlaní.

„Hej, kámo!“ zavolal na něj jeden z nich. „Neviděl jsi recepčního?“

„Ne,“ řekl Gil, aniž by se ohlédl.

Nějakých osm stovek metrů od hostelu na *Boulevard des Almohades*, přímo před molem, u něhož kotvila plavidla marockého válečného námořnictva, odhodil pistoli do kanálu a vzal si taxík na letiště. Byl čas vrátit se domů a zjistit, co se to tam k čertu děje.